

גמ"ר (תל אביב) 3790-04-13 - מדינת ישראל נ' שושן יוסף מדר

גמ"ר (תל-אביב-יפו) 3790-04-13 - מדינת ישראל ע"י פרקליטות מחוז ת"א נ' שושן יוסף

מדרשלוס תל-אביב-יפו

גמ"ר (תל-אביב-יפו) 3790-04-13

מדינת ישראל ע"י פרקליטות מחוז ת"א (פלילי)

נגד

שושן יוסף מדר

ע"י עו"ד אהוד מלמה

בית משפט השלום בשבתו כבית משפט לתעבורה בתל-אביב-יפו

[14.09.2014]

לפני כב' השופט עופר נהרי

גזר דין

הנאשם נדרש לשאת מחיר עונשי על עבירות של גרם מוות ברשלנות לפי סעיף 304 לחוק העונשין, התשל"ז - 1977, יחד עם סעיפים 64 ו-40 לפקודת התעבורה (נוסח חדש) התשכ"א - 1961 ונהיגה בקלות ראש שגרמה לחבלה של ממש לפי סעיף 62 (2) יחד עם סעיף 38 (3) לפקודת התעבורה (נוסח חדש) התשכ"א - 1961.

כעולה מעובדות כתב האישום עסקין באירוע תאונתי שהתרחש בצומת מרומזר אשר הרמזורים בו עבדו בעת האירוע באופן תקין ומזג האוויר היה טוב, היה אור יום, הראות היתה תקינה ומדובר היה בכביש אספלט תקין ויבש. הנאשם נכנס עם רכבו לצומת אשר בכביש מס' 44 (צומת דרך השבעה ורח' קפלן) וזאת בניגוד לאור האדום בכיוון נסיעתו וכשהוא עושה כן כשהוא נוהג בטנדר גדול מידות (נראה בתצלומים ת/3, ת/4, ת/5 שהוגשו בהסכמה במסגרת הטיעונים לעונש).

התנגשות הנאשם עם חזית רכבו בדופן שמאל של מכונית יונדאי פרטית (סעיף 6 לעובדות כתב האישום) הביאה למותו של מר אליעזר פרחי ז"ל שישב כנוסע במכונית היונדאי הנ"ל ולפציעתם של שלושה נוספים באותה מכונית - הפצועים כולם נחבלו חבלות של ממש - האחד: שברים בצלעות ובאגן, עבר ניתוח כריתת טחול וניתוח לשיחזור וקיבוע שברים ונזקק לאישפוז של למעלה מחודש ימים, השני: שברים בצלעות, בעצם החזה והשכם ובחוליות המותן וכן חבלות בעין וביד, והשלישית: שברים גם כן.

תחילה כפר הנאשם במיוחס לו ואולם במהלך דיון ההוכחות ביקש לחזור מן הכפירה והודה בכל המיוחס לו. בפני מצוי תסקיר שירות המבחן אודות הנאשם; מצויים גם טיעוניהם המפורטים של הצדדים לעונש (לרבות הפניותיהם לפסיקה); מצויים גיליונות הרשעותיו הקודמות של הנאשם בתחום התעבורה ובתחום הפלילי; מצויים התצלומים ת/3 - ת/5; ומצויים גם דברי הנאשם עצמו בטיעונו לענין העונש.

לנאשם 84 הרשעות קודמות בתעבורה. רבות מהרשעותיו הקודמות של הנאשם בתעבורה הן בעלות אופי בטיחותי מובהק ולציין אגב כי הרשעה מס' 83 היא בעבירה של נהיגה בניגוד לאור אדום ברמזור. וותק הנהיגה של הנאשם הינו משנת 1981.

לנאשם גם עבר פלילי אשר גם בו יש להעיד, במידה נתונה, על יחסו של אדם זה לחוק. מתסקיר שירות המבחן עולה כי מדובר באדם בן 53 נשוי ואב ל - 5 ילדים אשר עובד כבעל עסק עצמאי - מגרש למתכות. תסקיר שירות המבחן סוקר בהרחבה את הרקע של הנאשם, את דאגתו לפרנסת משפחתו, את כשלונותיו בעבר בתחום הפלילי והתעבורתי, את תחושותיו של הנאשם בעקבות האירוע, חששותיו של הנאשם, וכן התרשמותו של שירות המבחן מן הדרך בה הנאשם תופס את הדברים מבחינת כללים, גבולות, ושמירה על החוק. בסופו של התסקיר מצויה גם הערכת שירות המבחן.

בדבריו בפני בית המשפט, במסגרת הטיעונים לעונש, הביע הנאשם חרטה ושיתף בתחושותיו. התביעה, בטיעוניה לעונש, פרטה את האסון הנורא שבאחת נפל על המשפחה הנפגעת ביום בהיר אחד; את אובדן החיים וגם את הפציעות הקשות לבני המשפחה האחרים שהיו במכונית; התביעה הדגישה את עברו הבלתי תקין ואף מכביד של הנאשם; התביעה ביקשה לקבוע כי עסקינן באירוע המצביע על רף רשלנות גבוה מצד הנאשם כנהג; התביעה עתרה לעונש שיכלול בין היתר מאסר מאחורי סורג ובריח לתקופה ממושכת וכן לפסול את רישיונו של הנאשם לשנים רבות. ההגנה, בטיעוניה לעונש, ביקשה לציין, בהגינות, כי אף לטעמה אין מדובר כאן ברף התחתון של רשלנות, אך מנגד מבקשת ההגנה להזכיר כי הדבר נעשה ע"י הנאשם בהיסח דעת.

ההגנה מבקשת לשכנע כי מתחם הענישה ההולם במקרה שכזה נע בין 8 ל - 16 חודשי מאסר בפועל. ההגנה גם ציינה בטיעוניה, ובצדק, כי הנאשם לקח אחריות והיכה על חטא.

בטיעוניה מציינת ההגנה את אשר גם נזכר בתסקיר שירות המבחן מפי הנאשם עצמו ולפיו, לדבריו, ביום האירוע היה הוא במצב רגשי אשר פגע ביכולתו להיות מרוכז בנהיגה וזאת בשל כך שערב לפני כן נגנב סכום כסף גבוה מהעסק שלו וכי, לדברי ההגנה, "זה בעצם מה שהסיח את דעתו וגרם למעשה להתרחשות התאונה".

כשלעצמי אעיר כי אינני סבור שדברים אחרונים אלה, לענין נהיגה במצב רגשי שפגע ביכולת הריכוז, מסייעים לנאשם בהליך גזירת העונש, שהרי נשאלת השאלה מדוע אם כך בחר הנאשם בכל זאת לנהוג אם זה היה מצבו הרגשי?!

אגב, כלום מצופה מקרובי המנוח בכלל, ומקרובי המנוח שנחבלו בתאונה דן אושפזו ונותחו בפרט, להבין ולהשלים עם כך שהם אלה שצריכים היו לשלם את המחיר על המצב הרגשי בו שהה הנאשם ועל החלטתו של הנאשם לנהוג בכל זאת באותו בוקר למרות מצבו הרגשי בשל אירועי האתמול בעסקו!?

במסגרת טיעוני ההגנה לעונש הוסיפה ההגנה ופרטה את ההשלכות של ענישת הנאשם; את תחושת האשם שהוא נושא עמו; את הרקע שלו ושירותו בצה"ל; את ותק הנהיגה הניכר שלו; את העובדה כי העבירה האחרונה שלו בפלילים היא משנת 2008; וכן היבטים של שיקום.

הסנגור עתר גם לסיווגה של פסילת הרשיון שתוטל.

כפי שכבר נאמר לא אחת בפסיקה, מלאכת גזירת עונשו של נהג שכשל בגרימת תאונת דרכים קטלנית איננה מן הקלות. אני סבור כי רשלנותו של הנאשם באירוע דן לא זו בלבד, שכדברי ההגנה, איננה מצויה ברף התחתון, אלא מצויה היא ברף הגבוה.

באור יום, במזג אוויר נאה ובראות תקינה, נכנס הנאשם לצומת בניגוד לאור אדום בכיוון נסיעתו כאשר הוא נע ברכב גדול מידות וכאשר מצבו הרגשי מהווה לדברי ההגנה פקטור לדרך הנהיגה ולתאונה.

רע"פ 6755/09 אלמוג נ' מ"י, כפי שגם צוטט בין היתר ע"י הרכב בבית המשפט העליון ברע"פ 2996/13, רע"פ 4845/13, רע"פ 6926/13 אשר ניתן ממש בעת האחרונה (13.8.14), אמר בית המשפט העליון את הדברים הבאים: "נדמה שקיימים שלושה כללים מנחים בסוגיית הענישה הראויה בעבירה של גרימת תאונת דרכים קטלנית ברשלנות. האחד, ראוי לגזור על נאשם עונש מאסר בפועל ופסילה מלנהוג לתקופה הולמת, הן בשל עקרון קדושת החיים והן משיקולי הרתעה. השני, בדרך כלל הנסיבות האישיות של הנאשם בעבירה זו אינן בעלות משקל כבעבירות אחרות המלוות בכוונה פלילית, הן בשל אופייה המיוחד של העבירה הנדונה והן בשל ביצועה השכיח גם ע"י אנשים נורמטיביים. השלישי, אמת המידה הקובעת בעבירה זו היא דרגת הרשלנות".

כשיקולים לחומרא בתיק זה אמנה, בין היתר, את השיקולים הבאים:

- רף גבוה של רשלנות מצד הנאשם.
- תוצאה תאונתית שכוללת לא רק מוות אלא גם פציעה משמעותית לשלושה נוספים.
- נהג בעל עבר תעבורתי בלתי תקין ואף מכביד (וזאת אף בהינתן ותק הנהיגה) ובכלל זה עבירת אור אדום קודמת מן העת האחרונה יחסית.

כשיקולים לקולא בתיק זה אמנה, בין היתר, את הבאים:

- ותק נהיגה ניכר.
 - הודאה שבאה בסופו של יום ועמה הבעת חרטה.
 - נסיבות אישיות ומשפחתיות.
 - אירוע תאונתי ראשון.
- בע"פ 2918/13 דבס נ' מד"י, ולאחר תיקון 113 לחוק העונשין, נתן זה מכבר בית המשפט העליון את דעתו לדרוש לענין התיקון הנ"ל כדלקמן:

"עסקינן בגזר דין שניתן לאחר כניסתו של תיקון 113 לתוקף. תיקון זה נועד להבנות את שיקול הדעת של בית המשפט במלאכת קביעת העונש, לפי העקרונות והקרטריונים שנקבעו בסימן א' 1 בפרק ו' לחוק העונשין. התיקון קובע כי בית המשפט נדרש לקיים בחינה תלת שלבית לצורך גזירת העונש: בשלב הראשון עליו לקבוע את מתחם העונש ההולם את נסיבות ביצוע העבירה ואותן בלבד. זהו מתחם נורמטיבי-אובייקטיבי. לשם כך עליו להתחשב בארבעה שיקולים; (1) הערך החברתי שנפגע מביצוע העבירה; (2) מידת הפגיעה בערך זה; (3) מדיניות הענישה הנהוגה; ו - (4) הנסיבות הקשורות בביצוע העבירה המפורטת בסעיף 40 ט' לחוק (סעיף 40 ג' (א) לחוק העונשין). בשלב השני נדרש בית המשפט לבחון אם מתקיימים שיקולים חריגים הנוגעים לנאשם ומצדיקים לסטות מהמתחם שנקבע בשלב הראשון - פוטנציאל שיקום מיוחד או הגנה על הציבור, כמפורט בסעיפים 40 ד' ו - 40 ה' לחוק סעיף 40 ג' (ב) לחוק). ככל שלא מצא בית המשפט להעדיף שיקולי שיקום או הגנה על הציבור, יעבור בית המשפט לשלב השלישי, שבגדרו עליו לקבוע את העונש שיושת על הנאשם בתוך המתחם שקבע. בשלב זה נדרש בית המשפט לשיקול את נסיבותיו האישיות של הנאשם לקולא ולחומרא - אלו המפורטות בסעיף 40 יא' לחוק, כמו גם נסיבות ככל שמצא שהן רלוונטיות (סעיפים 40 ג' (ב) ו - 40 יב' לחוק)..."

מתחם העונש ההולם כאשר עסקינן בתאונה מסוג זה בצומת דרכים ובנסיבות שתוארו, ובהינתן הן תוצאת המוות והן תוצאת הפציעות לאחרים, יכלול מאסר בפועל מאחורי סורג ובריח לתקופה שבין 12 חודשים ועד קרוב ל- 36 חודשים, וזאת לצד פסילה ממושכת מלנהוג, מאסר על תנאי, קנס משמעותי ופיצוי למשפחת המנוח.

אינני רואה שיקולים חריגים הנוגעים לנאשם אשר יצדיקו סטייה מהמתחם.

אזקוף לזכות הנאשם את הודאתו.

בתוך המתחם, ובהינתן מיכלול השיקולים לחומרא ולקולא, רואה אני לנכון ולמידתי לגזור על הנאשם העונשים הבאים עליהם אני מורה:

1. קנס בסך 20,000 ₪ או 200 ימי מאסר בתמורה.
 2. מאסר לתקופה של 20 חודשים בפועל.
 3. מאסר לתקופה של 12 חודשים וזאת על תנאי למשך 3 שנים שלא יעבור הנאשם בתקופת התנאי עבירה של גרימת מוות ברשלנות או עבירה של נהיגה בזמן פסילה.
 4. פסילת רשיון הנהיגה לתקופה של 14 שנים בפועל. (מתקופת פסילה זו תנוכה כל תקופת פסילה שהספיק הנאשם לרצות עד כה בקשר עם אירוע זה). (יוזכר כי עפ"י הדין תקופת המאסר בפועל איננה נמנית במנין תקופת הפסילה בפועל). אינני רואה מקום לסיווג הפסילה.
 5. פסילת רשיון הנהיגה לתקופה של שנה וזאת על תנאי למשך 3 שנים.
 6. הנאשם גם יעביר למשפחת המנוח פיצוי, סמלי במהותו, בסך 30,000 ₪.
- זכות ערעור כחוק.
- ניתן היום, י"ט אלול תשע"ד, 14 ספטמבר 2014, במעמד הצדדים.